

DĚŠDIC NAVĚC

Čtvrtek, 14 srpen 2008

Byli jsme manželé 22 let. Naše soužití bylo takové jako u většiny normálních lidí. Někdy sluníčko, někdy bouřka. Máme spolu tři děti - sedmnáctiletá dvojčata a dvanáctiletého školáka. Samé kluky. Bydlíme v čtyřpokojovém bytě, na víkendy jsme dali dohromady chaloupku, co jsme dostali od našich. A pak se stalo, že manžel zemřel při dopravní nehodě.

Sesypal se nám svět. Ale takový je život, určitě podobné smutné zážitky zná každá rodina. Co jsem čekala, bylo následující: na pohřbu ke mně přišla jakási mladá žena, která vedla za ruku třináctileté dítě. A prohlásila, že to je dítě mého manžela, že to má prokázat a že tedy chce, aby byla informována o dědickém dělení. Najednou jsem si uvědomila, že jsem šla s někým, koho jsem vlastně neznala. A - komu už nemůžu nic říct, vysvětlit, co a proč. Najednou mám dědit a odevzdat to, na čem se tahle neznámá žena vůbec nepodílela! Abych měla všechno, na domácnosti, na přebudování chalupy atd. se nepodílel ani nijak výrazně manžel, většina práce byla vždy na mém otci, protože ale naši nedávno prohlásili, že bude lepší, když nám chalupu přepíší, než by se při padnutí "dědila", tak se tak i stalo. A teď si najednou nevím rady... Jsem ze všeho zhnusená... Nechci nikomu ublížit, ale najednou jsem nějak mimo... Zuzana